KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 14.3.2024 r.
COM(2024) 128 final

SPRAWOZDANIE KOMISJI DLA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

dotyczące przekazania Komisji uprawnień do przyjmowania aktów delegowanych na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 810/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Wizowy (kodeks wizowy)

1. KONTEKST PRAWNY

W art. 51a kodeksu wizowego[1] powierzono Komisji uprawnienie do przyjmowania aktów delegowanych na okres pięciu lat od dnia 1 sierpnia 2019 r. w celu zmiany wysokości opłat wizowych. Dziewięć miesięcy przed końcem wspomnianego pięcioletniego okresu Komisja ma obowiązek sporządzenia sprawozdania dotyczącego przekazania uprawnień.

Ocena potrzeby przeglądu opłat wizowych

Zgodnie z art. 16 ust. 9 kodeksu wizowego Komisja jest zobowiązana do przeprowadzenia oceny potrzeby przeglądu opłat wizowych z uwzględnieniem obiektywnych kryteriów, takie jak inflacja w całej Unii oraz wynagrodzenia urzędników służby cywilnej państw członkowskich. Niniejsze sprawozdanie zawiera również tę ocenę. W stosownych przypadkach ocenie tej towarzyszy akt delegowany, zgodnie z art. 51a kodeksu wizowego, dotyczący dostosowania opłat wizowych.

Ponieważ Komisji powierzono zadanie przeprowadzania tej oceny co trzy lata, a wspomniany przepis zaczął obowiązywać po raz pierwszy w dniu 2 lutego 2020 r., ocenę przeprowadzono po raz pierwszy na podstawie danych z 2023 r.

Obecne opłaty i umowy o ułatwieniach wizowych

Obecnie opłata za złożenie wniosku o wydanie wizy krótkoterminowej wynosi 80 EUR[2] dla osób dorosłych (w wieku powyżej 12 lat) i 40 EUR dla osób w wieku od 6 do 12 lat. Młodsze osoby ubiegające się o wizę są zwolnione z opłaty wizowej. Ponadto ubieganie się o wizę można zlecić usługodawcom zewnętrznym, którzy mogą pobierać opłatę za taką usługę w wysokości maksymalnie połowy standardowej opłaty wizowej (obecnie 40 EUR).

Jeżeli Rada przyjmie decyzję wykonawczą na podstawie art. 25a ust. 5 lit. b) ze względu na niewystarczającą współpracę państwa trzeciego w zakresie readmisji, od osób ubiegających się o wizę w wieku 12 lat i starszych pobiera się opłatę wizową w wysokości 120 EUR lub 160 EUR.

Oprócz tego UE podpisała z kilkoma państwami trzecimi umowy o ułatwieniach wizowych, z których cztery nadal obowiązują:

– Armenia[3]: opłata wizowa została obniżona do 35 EUR dla osób dorosłych ubiegających się o wizę oraz zniesiona dla osób poniżej 12. roku życia.

– Azerbejdżan[4]: opłata wizowa została obniżona do 35 EUR dla osób dorosłych ubiegających się o wizę oraz zniesiona dla osób poniżej 12. roku życia.

– Białoruś[5]: opłata wizowa została obniżona do 35 EUR dla osób dorosłych

[1] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 810/2009 z 13 lipca 2009 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Wizowy, Dz.U. L 243 z 15.9.2009, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2009/810/2020-02-02.

[2] Od ostatniego przeglądu kodeksu wizowego w 2020 r. opłata ta wzrosła z 60 EUR.

[3] ELI: http://data.europa.eu/eli/agree_internation/2013/628/oj.

[4] ELI: http://data.europa.eu/eli/agree_internation/2014/242/oj.

[5] ELI: http://data.europa.eu/eli/agree_internation/2020/752/oj.

ubiegających się o wizę oraz zniesiona dla osób poniżej 12. roku życia. *(Opłatę częściowo zawieszono dla członków białoruskiego rządu lub członków oficjalnych delegacji)*[6].

– Republika Zielonego Przylądka[7]: opłata wizowa została obniżona do 75 % opłaty standardowej dla obywateli państw, które nie zawarły umowy o ułatwieniach wizowych (tj. obecnie opłata wynosi 60 EUR), oraz zniesiono opłatę wizową dla osób poniżej 12. roku życia.

Wszelkie podwyższenia opłaty wizowej w drodze aktu delegowanego nie będą miały zastosowania do osób ubiegających się o wizę pochodzących z Armenii, Azerbejdżanu lub Białorusi, ponieważ w odpowiednich umowach o ułatwieniach wizowych określono opłaty wizowe, na które akt delegowany nie ma wpływu. Umowa o ułatwieniach wizowych z Republiką Zielonego Przylądka przewiduje jednak odsetek standardowej opłaty wizowej zamiast stałej kwoty, dlatego wysokość opłaty uległaby zmianie dla obywateli Republiki Zielonego Przylądka.

Inne umowy o ułatwieniach wizowych podpisano z Albanią, Bośnią i Hercegowiną, Gruzją, Mołdawią, Czarnogórą, Macedonią Północną, Serbią i Ukrainą. Państwa te przeniesiono jednak do załącznika II do rozporządzenia wizowego (UE) 2018/1806[8], dlatego ich obywatele nie muszą już ubiegać się o wizę, w związku z czym wspomniane umowy o ułatwieniach wizowych w dużej mierze nie mają już zastosowania w praktyce[9].

Umowa o ułatwieniach wizowych podpisana z Federacją Rosyjską została zawieszona w następstwie rosyjskiej wojny napastniczej przeciwko Ukrainie[10].

2. OBLICZANIE ZMIENIONEJ OPŁATY WIZOWEJ

Zgodnie z art. 16 ust. 9 kodeksu wizowego Komisja Europejska co trzy lata ocenia opłaty wizowe, uwzględniając obiektywne kryteria, takie jak inflacja w całej Unii oraz wynagrodzenia urzędników służby cywilnej państw członkowskich.

Mechanizm przeglądu opłat ma na celu uwzględnienie wzrostu kosztów ponoszonych przez państwa członkowskie w związku z rozpatrywaniem wniosków wizowych na całym świecie. Oprócz wydatków na personel głównymi składnikami kosztów są nieruchomości, sprzęt i usługi, zwłaszcza w dziedzinie IT. Wzrost kosztów związanych z personelem jest odzwierciedlony w wynagrodzeniach krajowych urzędników służby cywilnej, a wzrost pozostałych składników kosztów ma odzwierciedlać inflacja w całej Unii.

---

[6] ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/2021/1940/oj.

[7] ELI: http://data.europa.eu/eli/agree_internation/2013/521/2021-10-19.

[8] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1806 z dnia 14 listopada 2018 r. wymieniające państwa trzecie, których obywatele muszą posiadać wizy podczas przekraczania granic zewnętrznych, oraz te, których obywatele są zwolnieni z tego wymogu, Dz.U. L 303 z 28.11.2018, s. 39, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2018/1806/2023-05-15.

[9] W przypadku gdy obywatele tych państw muszą jednak ubiegać się o wizę krótkoterminową, na przykład dlatego, że mają paszporty niebiometryczne, które nie kwalifikują się do ruchu bezwizowego, wówczas nadal obowiązują umowy o ułatwieniach wizowych. Dla dorosłych osób ubiegających się o wizę umowy te przewidują opłatę wizową w wysokości 35 EUR, na którą podwyższenie opłaty wizowej nie miałoby wpływu.

[10] ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/2022/1500/oj.

Chociaż Komisja mogłaby stosować dodatkowe wskaźniki przy obliczaniu zmiany opłat, wariant ten odrzucono na wczesnym etapie. Rozważano na przykład, czy w obliczeniach powinno się uwzględnić składnik w postaci inflacji dla konkretnej lokalizacji, ponieważ większość wniosków wizowych jest rozpatrywana poza Unią Europejską. W związku z tym na koszty ponoszone przez państwa członkowskie wpływa nie tylko inflacja w UE, lecz w różny sposób także inflacja w poszczególnych lokalizacjach, gdzie znajdują się konsulaty państw członkowskich. Uwzględnienie składnika w postaci inflacji dla konkretnej lokalizacji wymagałoby jednak uzyskania danych dotyczących setek miast na całym świecie i pojawiłaby się kwestia ustalenia odpowiedniej wagi dla określonych lokalizacji. Ponieważ państwa członkowskie mają sieci konsularne o bardzo różnej wielkości i różnym zasięgu geograficznym, spowodowałoby to również potencjalne dysproporcje w traktowaniu państw członkowskich.

W związku z tym Komisja postanowiła ograniczyć obliczenia do dwóch wskaźników konkretnie wymienionych w kodeksie wizowym, a mianowicie do inflacji w całej Unii oraz do średniej ważonej wynagrodzeń urzędników służby cywilnej państw członkowskich.

2.1. Inflacja

Zgodnie z kodeksem wizowym stosuje się stopę inflacji w całej Unii publikowaną przez Eurostat, tj. zharmonizowany indeks cen konsumpcyjnych (HICP)[11]. Roczny wskaźnik inflacji oblicza się w następujący sposób:

$$Stopa\ inflacji = \frac{(indeks\ rok\ N+1) - (indeks\ rok\ N)}{indeks\ rok\ N}$$

Na podstawie powyższych obliczeń można obliczyć następujące dane:

	2020–2021	**2021–2022**	**2022–2023**
Czerwiec rok N	106,31	108,65	119,03
Czerwiec rok N+1	108,65	119,03	126,69
Roczny wskaźnik inflacji	2,2 %	9,6 %	6,4 %

2.2. Wskaźnik siły nabywczej urzędników służby cywilnej państw członkowskich

Średnią ważoną siły nabywczej wynagrodzeń urzędników służby cywilnej państw członkowskich obliczono poprzez (szczegółowe obliczenia w załączniku):

a) pomnożenie zmian realnego wynagrodzenia netto w każdym państwie członkowskim między rokiem N a rokiem N+1 (=zmiana siły nabywczej) przez wagę każdego państwa członkowskiego w całkowitym PKB UE. Jako współczynnik ważenia stosuje się PKB wyrażony parytetami siły nabywczej jako udział w całkowitym PKB UE. Co roku w październiku Eurostat publikuje wskaźnik realnego wynagrodzenia netto dla poszczególnych państw

[11] https://ec.europa.eu/eurostat/databrowser//product/view/PRC_HICP_MIDX.

członkowskich oraz odpowiadające mu wagi PKB. Dane te obejmują poprzedni rok do lipca[12];

b) całkowity wskaźnik wynagrodzeń w całej UE oblicza się jako sumę ważonego na podstawie PKB wskaźnika każdego państwa członkowskiego.

2.3. Wskaźnik dostosowania opłaty wizowej

Dla każdego okresu rocznego obliczono ogólny **wskaźnik** odzwierciedlający zmiany tych dwóch czynników. Wskaźnik ten oblicza się w taki sam sposób jak roczną aktualizację wynagrodzeń urzędników służby cywilnej UE, która łączy wskaźnik inflacji ze wskaźnikiem zmiany siły nabywczej krajowych urzędników służby cywilnej[13]:

$$Wskaźnik\ dostosowania\ opłaty\ wizowych = \frac{(100 + stopa\ inflacji) * (100 + wskaźnik\ siły\ nabywczej)}{100} - 100$$

Na tej podstawie można obliczyć następujące dostosowanie opłaty wizowej:

	Stopa inflacji	**Wskaźnik siły nabywczej wynagrodzeń**	**Wskaźnik dostosowania opłaty wizowej**	**Dostosowana opłata wizowa (EUR)**
Rok początkowy				80,00
2020–2021	2,2 %	0,2 %	2,4 %	81,92
2021–2022	9,6 %	-4,6 %	4,6 %	85,69
2022–2023	6,4 %	-1,7 %	4,6 %	89,63

(Opłaty w EUR)	**Obniżona opłata wizowa dla dzieci**	**Opłata wizowa w ramach umowy o ułatwieniach wizowych dla obywateli Republiki Zielonego Przylądka**	**Podwyższona opłata wizowa ze względu na decyzję wykonawczą Rady (1)**	**Podwyższona opłata wizowa ze względu na decyzję wykonawczą Rady (2)**
Rok początkowy	40,00	60,00	120,00	160,00
2020–2021	40,96	61,44	122,88	163,84
2021–2022	42,84	64,26	128,53	171,38
2022–2023	44,81	67,22	134,44	179,26

[12] Sprawozdania Eurostatu na temat rocznych aktualizacji wynagrodzeń i emerytur urzędników UE za lata 2021, 2022 i 2023 są dostępne pod adresem https://ec.europa.eu/eurostat/web/civil-servants-remuneration/publications. Baza danych jest dostępna w Eurobase pod adresem https://ec.europa.eu/eurostat/databrowser/view/prc_rem_cs/default/table.

[13] Zob. podręcznik metodyczny Eurostatu, dokument Doc A6465/14/26 rev4, w szczególności opisany przykład obliczeń w dodatku 2, https://ec.europa.eu/eurostat/cache/metadata/Annexes/prc_rem_esms_an3.7z.

Rokiem „początkowym” określono rok 2020, ponieważ jest to rok, w którym zaczął obowiązywać obecny mechanizm przeglądu opłaty wizowej.

3. OCENA I WPŁYW

Obliczenie zmiany opłaty skutkuje podwyższeniem opłaty z 80 EUR do 90 EUR dla osób dorosłych, z 40 EUR do 45 EUR dla dzieci oraz ze 120 EUR do 135 EUR lub ze 160 EUR do 180 EUR w przypadku, gdy Rada przyjęła decyzję wykonawczą na podstawie art. 25a ust. 5 lit. b) w związku z niewystarczającą współpracą w zakresie readmisji. Zgodnie z odpowiednią umową o ułatwieniach wizowych opłata dla obywateli Republiki Zielonego Przylądka wzrosłaby z 60 EUR do 67,50 EUR. Maksymalna opłata za usługę pobierana przez usługodawców zewnętrznych wzrosłaby z 40 EUR do 45 EUR. Odpowiada to ogólnemu wzrostowi opłat o 12,5 % w ciągu trzech lat.

Na podstawie wewnętrznych obliczeń wzrost opłat wizowych o 12,5 % doprowadziłby do prognozowanego dodatkowego dochodu w wysokości około 71 mln EUR dla wszystkich państw członkowskich[14].

Komisja rozważyła, czy należy przyjąć akt delegowany zmieniający opłaty wizowe, analizując opłaty pobierane za usługi wizowe przez jurysdykcje spoza UE. W porównaniu z większością innych dużych państw docelowych koszt wizy Schengen jest nadal stosunkowo niski. Na przykład Stany Zjednoczone niedawno podniosły opłaty wizowe z 160 USD do 185 USD, co stanowi wzrost opłaty wizowej o 15 %[15].

Państwo	**Opłata w walucie krajowej**	**Przybliżone opłaty w EUR**
Stany Zjednoczone	185 (USD)	172
Zjednoczone Królestwo	115–771(GBP), w zależności od okresu ważności	135-900
Kanada	100+85 (CAD), opłata biometryczna	130
Australia	190 (AUD)	117
Nowa Zelandia	211 (NZD), bez opłaty turystycznej	120
Japonia	3 000 (JPY) za pojedynczy wjazd 6 000 (JPY) za wielokrotny wjazd	19 38

Biorąc pod uwagę sytuację inflacyjną w ostatnich latach oraz wzrost kosztów, który państwa członkowskie musiały wchłonąć, Komisja uważa, że obliczone podwyżki opłat powinny zostać przeniesione na osoby ubiegające się o wizę. W związku z tym Komisja przyjęła akt delegowany równolegle z niniejszym sprawozdaniem, aby wprowadzić w życie nowe opłaty wizowe.

Wzrost opłaty wizowej o 12,5 % doprowadzi do przewidywanego wzrostu dochodów z wiz dla państw członkowskich o prawie 12,5 %.

[14] Stanowi to wzrost o około 12,3 %. Wynika to z faktu, że podwyżka opłaty wizowej nie wpłynie na opłatę wizową dla wnioskodawców objętych umowami o ułatwieniach wizowych z Armenią, Azerbejdżanem i Białorusią. Ponadto niektóre osoby ubiegające się o wizę pozostaną zwolnione z opłaty wizowej.

[15] Od 17 czerwca 2023 r. https://travel.state.gov/content/travel/en/News/visas-news/niv-fee-increases-to-take-effect-june-17-2023.html.

Zgodnie z motywem 7 rozporządzenia (UE) 2019/1155[16] ten dodatkowy dochód powinien zostać wykorzystany do udostępnienia wystarczających zasobów, w tym liczby pracowników, do celów rozpatrywania wniosków wizowych z zachowaniem 15-dniowego terminu określonego w art. 23 kodeksu wizowego oraz przeprowadzania procedury przyspieszonej przewidzianej w dyrektywie 2004/38/WE dla członków rodzin obywateli UE[17]. Dodatkowy dochód należy również wykorzystać do zapewnienia, aby można było umówić się na spotkanie w celu złożenia wniosku wizowego w terminie dwóch tygodni, zgodnie z wymogami art. 9 kodeksu wizowego.

W wielu państwach trzecich trudno jest umówić się na spotkanie w celu złożenia wniosku o wizę Schengen, ponieważ osoby ubiegające się o wizę często mogą rezerwować jedynie spotkania w terminie przekraczającym dwutygodniowy termin przewidziany w kodeksie wizowym[18]. Może to również uniemożliwić członkom rodzin obywateli UE skorzystanie z procedury przyspieszonej przewidzianej w dyrektywie 2004/38/WE. Obecna sytuacja ma negatywny wpływ na wizerunek UE za granicą oraz na jej stosunki z niektórymi partnerami, w związku z czym należy się nią zająć.

Rozważono skutki gospodarcze zmiany opłaty wizowej, ponieważ obywatele, którym przyznano wizę i którzy podróżują do strefy Schengen w jakimkolwiek celu, wnoszą kapitał ekonomiczny, przyczyniając się do rozwoju lokalnych gospodarek. Stwierdza się, że minimalny wzrost o 12,5 % lub 10 EUR prawdopodobnie nie odstraszy osób ubiegających się o wizę, biorąc pod uwagę stosunkowo wyższe koszty podróży do strefy Schengen lub zakwaterowania podczas podróży. Taki sam wniosek wyciągnięto w 2018 r., przed ostatnim wzrostem opłat wizowych[19]. W związku z tym nie przewiduje się żadnych negatywnych skutków gospodarczych, a Komisja nie spodziewa się znaczącego wpływu na liczbę osób ubiegających się o wizę, w szczególności do celów turystycznych lub biznesowych.

4. SPRAWOZDANIE W SPRAWIE PRZEKAZANIA UPRAWNIEŃ

Uprawnienia przekazano Komisji w 2019 r., dlatego po raz pierwszy Komisja z nich korzysta i przyjmuje akt delegowany w sprawie zmiany opłat wizowych. Komisja mogła bez problemu wykonywać przekazane uprawnienia zgodnie z intencją współprawodawców, ograniczając się do obiektywnych wskaźników wyraźnie wymienionych w kodeksie wizowym (inflacja w całej Unii i średnia ważona wynagrodzeń urzędników służby cywilnej państw członkowskich). Niezbędne dane zostały udostępnione przez Eurostat w odpowiednim czasie i pozwoliły Komisji ocenić

[16] ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2019/1155/oj.

[17] Art. 5 ust. 2 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich (Dz.U. L 158 z 30.4.2004, s. 77, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2004/38/2011-06-16): „Państwa członkowskie przyznają takim osobom wszelkie ułatwienia w uzyskaniu niezbędnych wiz. Wizy takie są wydawane nieodpłatnie, tak szybko jak to jest możliwe, oraz na podstawie procedury przyspieszonej”.

[18] Art. 9 ust. 2 kodeksu wizowego: „Osoba ubiegająca się o wizę może być zobowiązana do umówienia się na spotkanie w celu złożenia wniosku. Spotkanie odbywa się z reguły przed upływem okresu dwóch tygodni od daty, w której zażądano spotkania”.

[19] Zob. pkt 8.1 oceny skutków: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=celex%3A52018SC0077.

stosowność zmiany opłaty wizowej. Komisja skorzystała z przekazanych uprawnień w celu ustalenia nowych opłat wizowych zgodnie z wynikami obliczeń.

Komisja nie widzi przeszkód, aby automatycznie przedłużyć okres przekazania uprawnień, jak przewidziano w art. 51a ust. 2 kodeksu wizowego, co oznaczałoby, że Komisja ponownie oceni potrzebę przeglądu wysokości opłat wizowych w 2026/2027 r.

5. WNIOSEK

W oparciu o wyżej opisaną metodykę i ocenę Komisja wraz z niniejszym sprawozdaniem przyjmuje akt delegowany, który podwyższa opłaty wizowe o 12,5 %, co oznacza, że osoby dorosłe będą odtąd uiszczać opłatę w wysokości 90 EUR.

Korzystając z okazji, Komisja pragnie również przypomnieć państwom członkowskim o motywie 7 rozporządzenia (UE) 2019/1155, a także o art. 9 zmienionego kodeksu wizowego, i wzywa państwa członkowskie do wykorzystania nowo wygenerowanych dochodów do zwiększenia zasobów – w tym liczby pracowników – w celu zwiększenia zdolności w zakresie rozpatrywania wniosków wizowych w konsulatach i skrócenia czasu oczekiwania osób ubiegających się o wizę, co powinno przyczynić się do wyeliminowania przypadków nieprzestrzegania terminów określonych w kodeksie wizowym oraz niestosowania procedury przyspieszonej przewidzianej dla członków rodzin obywateli UE na mocy dyrektywy 2004/38/WE.

Niniejsze sprawozdanie spełnia również wymóg sprawozdawczy określony w art. 51a ust. 2 kodeksu wizowego. Komisja zwraca się do Parlamentu Europejskiego i Rady o zapoznanie się z niniejszym sprawozdaniem.

Załącznik – Obliczanie wskaźnika (siły nabywczej) wynagrodzeń

2020–21

Państwo członkowskie	Wskaźnik realnego wynagrodzenia netto	Waga PKB w PPS (UE-27=100)	Wpływ całościowy
BE	-2,3 %	3,0 %	-0,1 %
BG	10,4 %	0,8 %	0,1 %
CZ	6,2 %	2,2 %	0,1 %
DK	-0,4 %	1,8 %	0,0 %
DE	0,1 %	22,6 %	0,0 %
EE	12,5 %	0,3 %	0,0 %
IE	0,3 %	2,4 %	0,0 %
EL	-0,6 %	1,5 %	0,0 %
ES	-0,5 %	9,1 %	0,0 %
FR	-0,8 %	15,7 %	-0,1 %
HR	2,3 %	0,6 %	0,0 %
IT	-1,3 %	12,5 %	-0,2 %
CY	-0,7 %	0,2 %	0,0 %
LV	0,8 %	0,3 %	0,0 %
LT	0,7 %	0,5 %	0,0 %
LU	-3,3 %	0,4 %	0,0 %
HU	1,7 %	1,6 %	0,0 %
MT	5,0 %	0,1 %	0,0 %
NL	0,2 %	5,2 %	0,0 %
AT	-0,9 %	2,5 %	0,0 %
PL	3,8 %	6,5 %	0,2 %
PT	1,2 %	1,8 %	0,0 %
RO	-1,9 %	3,1 %	-0,1 %
SI	-1,1 %	0,4 %	0,0 %
SK	6,2 %	0,9 %	0,1 %
FI	0,6 %	1,4 %	0,0 %
SE	0,0 %	2,8 %	0,0 %

Wskaźnik całkowity w latach 2020–21: 0,2 %

2021–22

Państwo członkowskie	Wskaźnik realnego wynagrodzenia netto	Waga PKB w PPS (UE-27=100)	Wpływ całościowy
BE	-3,3 %	3,2 %	-0,1 %
BG	-9,6 %	0,8 %	-0,1 %
CZ	-11,3 %	2,2 %	-0,2 %
DK	-6,6 %	1,7 %	-0,1 %
DE	-5,5 %	22,2 %	-1,2 %
EE	-18,4 %	0,3 %	-0,1 %
IE	-0,9 %	2,5 %	0,0 %
EL	-10,4 %	1,5 %	-0,2 %
ES	-8,1 %	8,9 %	-0,7 %
FR	0,2 %	15,8 %	0,0 %
HR	-8,1 %	0,6 %	0,0 %
IT	1,0 %	12,6 %	0,1 %
CY	-5,9 %	0,2 %	0,0 %
LV	-9,8 %	0,3 %	0,0 %
LT	-10,7 %	0,6 %	-0,1 %
LU	-5,3 %	0,4 %	0,0 %
HU	-9,5 %	1,6 %	-0,2 %
MT	-3,3 %	0,1 %	0,0 %
NL	-4,3 %	5,2 %	-0,2 %
AT	-5,9 %	2,4 %	-0,1 %
PL	-10,9 %	6,6 %	-0,7 %
PT	-6,1 %	1,7 %	-0,1 %
RO	-8,1 %	3,1 %	-0,3 %
SI	-7,4 %	0,4 %	0,0 %
SK	-6,5 %	0,8 %	-0,1 %
FI	-5,5 %	1,4 %	-0,1 %
SE	-4,3 %	2,9 %	-0,1 %

Wskaźnik całkowity w latach 2021–22: -4,6 %

2022–23

Państwo członkowskie	Wskaźnik realnego wynagrodzenia netto	Waga PKB w PPS (UE-27=100)	Wpływ całościowy
BE	6,1 %	3,1 %	0,0 %
BG	0,1 %	0,9 %	0,0 %
CZ	-8,5 %	2,2 %	-0,2 %
DK	-0,1 %	1,8 %	0,0 %
DE	-3,0 %	21,9 %	-0,7 %
EE	-2,6 %	0,3 %	0,0 %
IE	2,8 %	2,7 %	0,1 %
EL	-1,3 %	1,6 %	0,0 %
ES	2,2 %	9,1 %	0,2 %
FR	-2,0 %	15,5 %	-0,3 %
HR	4,2 %	0,6 %	0,0 %
IT	-5,3 %	12,8 %	-0,7 %
CY	4,1 %	0,2 %	0,0 %
LV	11,5 %	0,3 %	0,0 %
LT	-4,6 %	0,6 %	0,0 %
LU	2,9 %	0,4 %	0,0 %
HU	-8,7 %	1,7 %	-0,1 %
MT	-2,4 %	0,1 %	0,0 %
NL	0,2 %	5,2 %	0,0 %
AT	0,5 %	2,5 %	0,0 %
PL	-1,4 %	6,7 %	-0,1 %
PT	2,2 %	1,8 %	0,0 %
RO	-0,6 %	3,3 %	0,0 %
SI	3,4 %	0,4 %	0,0 %
SK	0,0 %	0,8 %	0,0 %
FI	-0,9 %	1,4 %	0,0 %
SE	-4,6 %	2,8 %	-0,1 %

Wskaźnik całkowity w latach 2022–23: -1,7 %